

**LIEFDE IN DE TIJD VAN OORLOG
EEN ONTMOETING VAN VENUS, MARS, PLUTO
Deel 2**

Vandaag, 3 maart, zijn Mars, Venus en Pluto in conjunctie. Dit artikel is een voortzetting van deel 1 dat op 24 februari is gepubliceerd. Mars en Venus staan al sinds begin februari heel dicht bij elkaar en waren op 15 februari precies in conjunctie. Ze blijven in conjunctie tot na de Equinox van 21 maart, en samen ontmoeten ze Pluto op 3 maart. Er zijn natuurlijk zoveel dimensies en wegen om deze configuratie en deze planetaire sferen te begrijpen. Ik verontschuldig me bij voorbaat voor het samenvatten van de vele complexe overwegingen, maar dit is nodig om het artikel beknopt te houden. Hopelijk zijn veel lezers bekend met het werk van Rudolf Steiner en hebben zij de achtergrondkennis voor het invullen van de verschillende contexten.

We gaan verder met het thema van de polariteit of dualiteit van Mars en Venus en hun beweging in Sagittarius met zijn polariteit, vooral in relatie tot deze wereld "ego-as" van Sagittarius/Gemini, en de rol van het "ik" in deze context. Het is belangrijk hier een onderscheid te maken tussen deze twee woorden die vaak als synoniemen worden gebruikt terwijl ze dat in feite niet zijn. Woorden zijn belangrijk. Dit

onderscheid is belangrijk omdat het een rol speelt bij de vraag naar de plaats van het "ik" in de context van tegenstellingen. Dualiteit of dualisme duidt op contrast of oppositie tussen twee verschillende elementen met tegengestelde naturen. Terwijl polariteit wijst op de mogelijkheid van verzoening van tegengestelden, waardoor een soort eenheid tot stand zou kunnen komen. De tegenpolen stoten elkaar niet af maar trekken elkaar aan. Zij werken samen in plaats van elkaar tegen te werken. Hier hebben we een kernpunt dat centraal staat in de rol van het "ik" in deze context van de Boogschutter en in ons begrip van Mars en Venus in onze tijd. Is de relatie tussen de lagere natuur en de hogere natuur een dualisme of een polariteit? In de centaur verbeelding van de Boogschutter hebben we een sleutelcomponent die deze vraag misschien kan beantwoorden. Boogschutter toont het bovenlichaam/menselijke lichaam en het onderlichaam/paard dierlijk, maar het is duidelijk dat de mens mikt met pijl en boog. Er is opzet, doel, streven. Dit is het "ik"-element dat Boogschutter verenigt, zodat het niet slechts een dualisme is van hoger en lager, maar een polariteit waarin het "ik" actief evolueert naar een doel, een streven vanuit de polariteit.

Hetzelfde kan worden gevraagd betreffende Mars en Venus, over Oost en West, over oorlog en vrede... de lijst kan nog wel even doorgaan. De vraag is dan, wat maakt het verschil tussen dualiteit en polariteit? Het is hier dat we de activiteit van het "ik ben" aan het werk vinden. In ons huidige wereldklimaat, misschien vooral in Amerika, zien we meer en meer de opmars van dualisme in plaats van polariteit. Als je niet voor mij bent, ben je tegen mij. Geslacht wordt dualistisch tegenovergesteld. Ras wordt dualistisch tegenovergesteld. Politiek wordt dualistisch tegenovergesteld. De "nieuwe" Koude Oorlog wordt dualistisch tegenovergesteld. Terwijl deze oorlog voortduurt, zien we in de media en in de regering de tweedracht zaaïende trommelslagen aanzwellen. Reeds in de State of the Union boodschap van President Biden wordt de glorie van deze oorlog gevierd als de "eerste verenigende slag in het nieuwe duel van de democratie met de tirannie". Nu de grote dreiging van de onzichtbare vijand Covid aan het wegebben is, heeft het Westen "een nieuwe gemeenschappelijke vijand en zaak". We hoeven ons niet te verdiepen in de politieke/economische motieven die hier aan de hand zijn en de oorsprong van wat zich nu ontvouwt.

Tijdens deze conjunctieperiode van Mars en Venus kunnen we ons buigen over deze kwestie van dualisme of polariteit. Hun verschil, zelfs oppositie, is duidelijk aangegeven in mythologische voorstellingen zowel als in aantal en vorm, maar de vraag voor nu is wat is de relatie en het belang van het "Ik" binnen deze dualiteit? En zelfs om verder te gaan, welk "ik" plaatsen we in deze dualiteit? De uitdaging is om wakker in het midden te staan en ons niet te identificeren met de ene of de andere kant van het dualisme. Dit brengt ons bij onze verkenning van het onderscheid tussen Mars en Venus, vooral op wat volgens mij een keerpunt is in de wereld van vandaag. Je zou zelfs kunnen zeggen dat we nu volledig de gevolgen van Mars plukken en nog niet in staat zijn om het werk van Venus op een nieuwe manier in de toekomst te realiseren, juist vanwege dit gebrek aan begrip van de aard van het "Ik ben". We kunnen dit toepassen binnen ons eigen wezen en binnen onze menselijke relaties, zowel persoonlijk als uitgebreid tot bredere maatschappelijke en mondiale relaties, zoals de voor de hand liggende huidige situatie tussen Rusland en het

Westen, of men zou zelfs kunnen zeggen in bredere zin het Oosten en het Westen, wat werkelijk dat is wat ten grondslag ligt aan de huidige situatie.

Laten we dus beginnen met het grote plaatje van Mars en Venus in een evolutionaire context als misschien een lemniscaatvorm of, eenvoudiger, een U-curve en van daaruit naar beneden graven. Rudolf Steiner spreekt over de eerste helft van de evolutie van de aarde als de Mars-helft van de evolutie en de tweede helft als de occulte Mercurius (dat is Venus) helft van de evolutie van de aarde. (Dit onderscheid tussen occulte Mercurius en Venus is een ingewikkeld onderwerp dat hier niet kan worden behandeld). Deze twee helften van de aardse evolutie worden afgebakend door de gebeurtenis van Golgotha, of men kan zeggen door de intrede op de aarde van het ware IK BEN, als een zaad voor alle menselijke wezens om zich te ontplooiën, onafhankelijk van religie. Het brengt een nieuw vermogen, geen nieuwe leer, naar de mensheid. Hier ligt het keerpunt in de U-curve of het kruispunt van de lemniscaat. Het doel van de Mars helft van de evolutie was het ontwikkelen van het zelf/ego als afzonderlijk individu vanuit de confrontatie en onderdompeling in de wereld van materie, van ruimte en het ontwikkelen van de wilskrachten die nodig zijn om stand te houden in de wereld. Het doel van de Venus-helft van de evolutie is om het onafhankelijke ego te leiden naar een hereniging en reïntegratie met het goddelijke spirituele en naar een broeder/zusterschap met medemensen en goddelijke wezens zonder het verlies van het geïndividualiseerde zelf. Het is de weg van het individuele naar de gemeenschap; van het afgescheiden zelf naar een gedeelde menselijkheid.

Eén manier om de overgang van Mars naar Venus in de menselijke evolutie te bekijken is via aantal en vorm. In onze tijd is het getal volledig kwantitatief geworden. We zijn de kwalitatieve of spirituele dimensie van het getal kwijtgeraakt. Dit is natuurlijk erg Martiaans! Toch betekende getal ooit alleen maar kwaliteit. Het moet nu weer kwalitatief worden zonder zijn kwantitatieve werkelijkheid te verliezen. Voor ons doel kijken we naar de getallen 1, 2, 3, 4 en 5.

Het getal 1 vertegenwoordigt eenheid... het begin waar alles Eén was.

Het getal 2 vertegenwoordigt dualisme, scheiding vindt plaats van de eenheid. We zien het overal: linker- en rechterhersenhelft, nacht en dag, dood en leven, man en vrouw, enz. In feite zijn dualisme en tegenstelling fundamenteel voor de ontwikkeling van het Martiaanse zelf in de wereldevolutie. Het is inherent aan de wereld van ruimte en materie. Het vertegenwoordigt ons gevoel van zelf als "ik ben NIET dat". Zoals het jonge kind uit een staat van eenheid naar scheiding komt door oppositie tegen te komen, door "wakker te worden", zo is de mens uit een staat van eenheid met het goddelijke naar een staat van scheiding gekomen door de weerstand van de fysieke wereld tegen te komen, de ervaring van ruimte, van tegenstellingen.

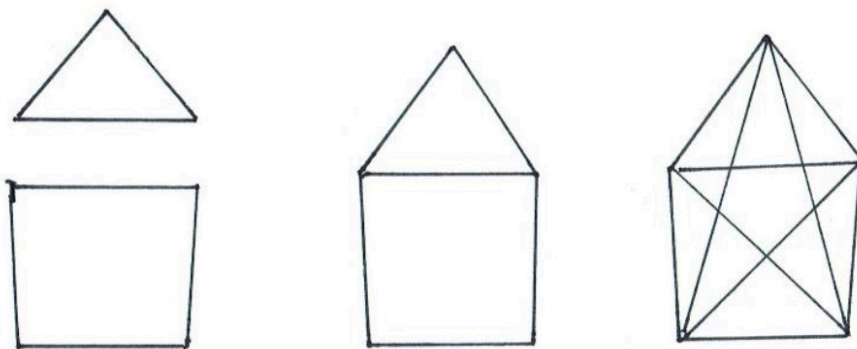
Het getal 3 is het getal van de drie-eenheid en hier komen we tot het grote mysterie van de drie-eenheid, alsook tot de immense verandering met de 2, wanneer de 3e wordt toegevoegd. Met 3 gaan we voorbij aan dualisme, tegenstellingen en komen we in een dynamiek zoals die tot uitdrukking komt in het drievoudige menselijke wezen van lichaam, ziel en geest, of denken, voelen en willen, of Manas, Buddhi, Atman. Hier hebben we de 3 in de 1, zoals de Drie-eenheid. Men kan hier denken aan de invloed op de menselijke evolutie van het Katholieke Concilie van 869, vaak aangehaald door Rudolf Steiner, als het grote keerpunt, waarbij de geest werd

geëlimineerd en de mens een dualistisch wezen werd in plaats van een trinitair wezen.

Als we bij de getallen 4 en 5 komen, komen we bij Mars en Venus.

Het getal 4 is het kwadraat van het getal 2 en dit getal is het getal voor de Ruimte, onze vier windrichtingen in de ruimte, het kruis. Het is de vorm van het vierkant. Het is dus het getal voor ons aarde-object bewustzijn ontwikkeld in de biosfeer als gevolg van onze intrede in de ruimte en de materie waarmee wij alle dingen definiëren. Het vierkant is de vorm van de planeet Mars, als we Mars niet zien als een stoffelijk lichaam zoals de moderne astronomie dat ziet, maar als een sfeer van zijn. Als men de conjuncties van Mars met de zon in de tijd volgt, ontstaat er eerst een vierkant, en daarna een dubbel vierkant aan de hemel (zie de Online Video Cursus op astrosophy.com: COURSE II: THE PLANETARY SPHERES, voor meer informatie). Dit is een vormbeeld van de geardheid en het wezen van Mars. In het vierkant hebben we het element van confrontatie. We gebruiken zelfs vierkante beeldspraak in onze taal om het Mars-element uit te drukken. We zeggen dat we "er als een blok voor (gaan) staan" als we in een uitdagende, confronterende relatie met iemand verkeren. Ergens vierkant tegen zijn. We noemen iemand een "hoekig" die star vasthoudt aan traditionele vormen van gedrag, en die niet "out of the box" kan denken, om nog een Mars-beeld te gebruiken. Zout, het mineraal dat met de aarde wordt geassocieerd, heeft de vorm van een kubus. We kunnen dus in Mars zien dat we door deze ervaring van oppositie, van ruimte, van materie, van kwantiteit, een machtig doel hebben kunnen bereiken. We zijn in staat geweest om ons af te scheiden, om een uniek en afgescheiden individu te worden, en zo onze individuele vrijheid te ervaren. Ik ben dat NIET. Ik ben mijn zelf. Dit is het ik-gevoel dat zich vooral in de westerse mensheid heeft ontwikkeld en dat heeft geleid tot onze cultus van het individualisme, een noodzakelijke en belangrijke evolutionaire ontwikkeling, maar voorbij de tijd van zijn gezonde ontwikkeling.

Het getal 5 is $4+1$. Wat is deze plus 1? Vijf is het getal van de mens. Hoe kunnen we dit begrijpen? Dit brengt ons terug naar de 3 in 1, de eenheid van 1 gevormd uit de 3. De beste manier om dit weer te geven is misschien met een beeld:

Hier hebben we het vierkant. Ik heb met opzet een onvolmaakt vierkant getekend, want dat is eigenlijk wat Mars aan de hemel creëert. Het vormt het vierkant, maar het is altijd een beetje ruw en oneffen, net als Mars. Daarboven is de driehoek. We hebben dus de 4 en de 3, oftewel het aardse ruimtewustzijn en de hogere drie-

eenheidsnatuur, of je zou kunnen zeggen het spirituele bewustzijn. In het tweede beeld verenigen we de driehoek en het vierkant en in het derde beeld versmelten de twee zodat de grenslijn deel wordt van de pentagramvorm binnen de vijfhoek. En dan zien we dat het vierkant de vijfhoek/pentagram wordt. De 4 wordt de 5. We kunnen dit zien als de ware mens die de hogere drievoudige vermogens van zijn wezen heeft ontwikkeld, die op het ene niveau verbeelding, inspiratie en intuïtie zijn...maar op een hoger niveau, waarvan je zou kunnen zeggen dat het het 10 niveau is, of de dubbele vijfhoek die wordt gecreëerd door Venus in haar volledige levenscyclus, het niveau van Manas, Buddhi, Atman...de mens wordt volledig mens, de herrezen mens. De gevallen aardse Adam wordt de nieuwe Adam, het ware Menselijke Wezen. Wanneer dit volledig vervuld is, zal de mens de materie overwonnen hebben en overgegaan zijn naar zijn hogere volgende fase van bestaan. Dit is de weg van Venus, die nu pas aan het begin staat, sinds de gebeurtenis van de Verrijzenis.

Hier in vorm en getal, in Mars en Venus, hebben wij ons evolutionaire verleden en toekomst vertegenwoordigd.

Dus, misschien kunnen we allemaal instinctief de aard van Mars in ons en in ons bewustzijn door evolutie begrijpen. Wij hebben het beleefd! Men zou kunnen zeggen dat Mars zijn hoogtepunt bereikte in de Romeinse tijd, toen de Christus incarneerde. Dit is de bodem van de U Curve. Met Rome hebben we voor het eerst het concept van het individu op een nieuwe manier, als "burger" en niet als stam- of bloedverwant. Dit was een primeur. We hebben de ontwikkeling van het recht en de staat. We hebben oorlogen die geen stammenoorlogen waren, maar oorlogen om een rijk op te bouwen kracht en macht. Rudolf Steiner geeft aan dat we in de Romeinse imperiumvorming te maken hebben met een soort Ahrimanische poging om één wereldsysteem van macht en controle te creëren. De verdere ontwikkeling van de Mars-impuls in de wereld, vooral in het Westen, is in veel opzichten de voortgaande dynamiek van het Romanisme. Dit thema zou verder kunnen worden uitgebreid, maar wordt hier gepresenteerd, vooral in de context van de huidige oorlog. Wat zijn de krachten die werkelijk aan dit conflict ten grondslag liggen?

Terwijl Mars zijn aard heel duidelijk laat zien in ons bewustzijn en hoe wij ons verhouden tot materie en ons "zelf", is Venus meer een mysterie. Het is ten eerste een mysterie omdat het een nieuw stadium van bewustzijn is en ten tweede omdat het niet gedefinieerd kan worden in harde duidelijke contouren zoals Mars dat kan. Op Venus beginnen we het stadium van bewustzijn dat meer verbonden is met leven en beweging, dan met materie en ruimte. Venus zelf is in de loop der tijd ook "gemartianiseerd". We zien Venus nu meer als sensueel (als in de zintuigen), seksueel (Eros en Aphrodite). Ooit waren er mysteriecentra gewijd aan de Venus godinnen, de goddelijke vrouwelijke mysteriën van Demeter, Astarte, Ashtoreth, zelfs Isis. Maar ten tijde van Christus waren deze decadent geworden en volledig Luciferisch. Dus, wat is de ware aard van Venus? Wat is haar relatie tot Lucifer? Ze heeft inderdaad een evolutie doorgemaakt, net zoals de aarde een evolutie heeft doorgemaakt. Ze is nu zelfs spiritueel heel anders dan in vroegere tijden. In wezen heeft Venus de evolutionaire reis van licht naar liefde gemaakt en deze reis is ook de reis van Lucifer. Wat betekent dit?

Uit Rudolf Steiner's uitvoerige beschrijvingen van de vroegere stadia van planetaire evolutie, en de daarbij betrokken geestelijke wezens, leren we dat Lucifer ooit, tijdens het stadium van evolutie dat in de esoterie de Oude Zonnetoestand wordt genoemd, Venus, de Lichtbrenger en de broeder van Christus was. Dit is natuurlijk een uitgebreid onderwerp, dat ik hier alleen kan aansnijden om de lijn te trekken die ons naar Venus leidt. Maar hier hebben we de relatie van Lucifer tot het licht, maar dit licht was anders dan zijn Broeders licht, het Licht van Christus. Dit is een sleutelpunt voor ons begrip van Venus en zijn transformatie door het Christusgebeuren. Het is de sleutel tot ons bewust werken met de Venus-sfeer in onze tijd, vanuit het Christus-ik-ben versus het Luciferische ego. Hier kunnen we beginnen de twee "ikken" te zien of de dualistische richtingen van de "Ik Ben" ervaring die kan komen van Mars of Venus... of men zou zo ver kunnen gaan om te zeggen van Ahriman en Lucifer. Net zoals het "Martiaanse ego" ons verenigt met de materiële wereld waar Ahriman heerst, biedt het "Luciferische ego" transcendentie boven het louter aardse naar een wereld van licht, naar een goddelijke spirituele wereld. Zoals Lucifer tegen de mens zegt: "Gij zijt goden!".

Maar wat is het sleutelement dat de Christus onderscheidt van Lucifer? In de lezingencyclus Rudolf Steiner, "Der Mensch im Lichte von Okkultismus, Theosophie und Philosophie GA 137, lezingen IX en X, gaat Rudolf Steiner dieper in op de evolutie van Lucifer/Venus in relatie tot de mens. Voor dit artikel kan het volgende citaat ons helpen:

Wanneer wij onze blik nu eens op Christus, dan weer op Lucifer richten, begint een nieuwe waarneming tot ons door te dringen. Lucifer, de heerser van Venus, verschijnt in een gedaante die buitengewoon vol licht is...Maar dan merken we, wanneer we zijn bedoelingen beginnen waar te nemen (cursivering van Steiner) - en we zijn in staat deze te doorzien - dat Lucifer een Geest is die in zijn wezen begiftigd is met een oneindige trots, zo'n grote trots dat deze een verzoeking voor de mens kan zijn...En hoe ziet de Christusfiguur eruit naast Lucifer? De Christusfiguur ... is een beeld van uiterste toewijding, volledige toewijding aan alles wat rondom Hem is in de wereld. Terwijl Lucifer eruit ziet als iemand die alleen aan zichzelf denkt, verschijnt Christus als geheel overgegeven, in toewijding, aan alles wat om Hem heen is in de grote wijde wereld...Dat is de tegenstelling die zich voordoet - de Christus die het Woord der Werelden ontvangt, en de trotse Lucifer, de Geest van Venus, die het Woord der Werelden verwerpt en alles in zijn eigen licht wil stichten en oprichten.

Hier zien we het kernonderscheid: het Licht dat leeft in toewijding aan het Woord der Werelden (de Vader) versus het licht van Lucifer dat alleen zichzelf dient. Op een dieper niveau vinden we hier het onderscheid tussen het manifeste en het onmanifeste licht. In Lucifer/Venus is de glorie van de verlichting, het duiken in het innerlijke zelf om tot licht-volle transcendentie te komen, het doel. Steiner gaat in deze lezingen verder met het inbrengen van de taak van de Boeddha in relatie tot Venus. Daarin kunnen we misschien inzicht krijgen in de fundamentele polariteit tussen Oost en West in de "ik"-ervaring.

Vroeg in de evolutie van de aarde scheidde de zon zich af van de aardsfeer en later scheidden Venus en Mercurius zich af van de zon.

Samen met Venus zijn Wezens die eerst ook met de zon waren meegegaan, maar waren niet in staat om daar te blijven. Deze maken zich los en bewonen nu Venus. Onder hen is het Wezen dat achter de latere Boeddha staat. Hij ging als een boodschapper van de Christus naar de bewoners van Venus. De Christus stuurde hem naar Venus.

Het is niet mogelijk om de complexe en verheven evolutionaire weg van het wezen dat de Gautama Boeddha werd hier te vatten, behalve in de context van ons begrip van Venus en Mars. Dit wezen, als Venuswezen, bereidde de weg voor de Christus en werd de Boeddha in de 6e eeuw vóór Christus als de grote Leraar van liefde en mededogen. Vanuit de geestelijke wereld ging hij verder in dienst van Christus, met name als diegene die het zuivere Lucas-Nathan Jezuskind overschaduwde en zijn voortdurende dienst vanuit de geestelijke wereld voor de Christusimpuls op aarde, zoals bijvoorbeeld via Franciscus en de kloosterstroming. In 1604 werd hij in een vergadering van geestelijke Meesters naar de sfeer van Mars gezonden, om zijn boodschap van mededogen en liefde voort te zetten door een daad van opoffering, verwant aan een kruisiging, om een begin te maken met de verlossing van de oorlogszuchtige en weerbarstige Mars-sfeer, waar zijn werk wordt voortgezet. In feite is het deze daad van Boeddha in de Marssfeer, die Rudolf Steiner beschrijft als het vergemakkelijken van de Rozenkruiserstroming om een spiritualiteit te stichten die de geestelijke en de materiële wereld verenigt, zodat de mensheid niet verdeeld zou zijn in hen die zich volledig en uitsluitend in de materiële wereld begeven en hen die naar het geestelijke streven door middel van een kluizenaarsbestaan. In het pad van Boeddha vinden wij de opgang naar het licht zonder de Luciferische trots, maar veeleer een weg van innerlijke toewijding, ja zelfs een monastieke inzet voor de regulering van de astrale natuur. Zijn 8-voudige pad is het pad van het bevrijden van de astrale natuur van haar begeerte-element en gehechtheid aan het wereldse, zodat het kan opstijgen naar verlichting. Het is het pad dat leidt tot mededogen met het lijden van anderen die aan de wereld gebonden zijn door het karma van het astrale begeertelichaam. Toch is het een pad van "opstijgen" naar het spirituele, dat leidt tot verwijdering uit het lijden van de aarde met het doel het Nirvana te bereiken. Toen Christus kwam initieerde hij het tegenovergestelde pad naar de aarde. Boeddha diende als Venuswezen het Christuslicht en werkte zo aan de genezing van het gevolg van de val van Lucifer en zijn rebellie in de tijd van de Oude maanevolutie en zijn activiteit in het astrale (bewustzijn)lichaam van de mens, zoals beschreven in het verhaal van de zondeval in Genesis. Toch kon Boeddha de mensheid slechts voorbereiden met de leer van mededogen en liefde. Pas met de Christus werd de leer een vermogen. Christus wil als Uw wil, niet mijn wil, in toewijding aan de Vader, het Woord der Werelden, bracht de nieuwe kracht van liefde en transformatie op aarde.

Maar hoe vond de transformatie van Lucifer licht in liefde plaats? De trotse Lucifer was getuige van de daad van Christus voor de aarde en werd veranderd, verlost. Dit wordt volgens Steiner uitgebeeld in het tafereel van de twee dieven die met Christus gekruisigd zijn. Rechts staat Lucifer, die de liefdesdaad van Christus erkent. Hij

vraagt om vergeving. Links staat Ahriman, die de Christus nog steeds vervloekt. Hierin hebben we de reis van Venus/Lucifer van licht naar liefde - van het grote licht van Lucifer/Venus vervormd door trots; naar de weg van verlichting van de Boeddha/Venus die leidt naar de leer van liefde en mededogen; naar de daad van Christus, de daad van liefde voor de aarde, die niet de leer maar het vermogen tot liefde geeft vanuit het ware Ik en de verlossing van Lucifer door toewijding aan de Wereld Al-Vader Wil. Dit is de basis voor wat Willi Sucher beschrijft in verband met Venus als de drager van de "nieuwe christelijke mysteriën".

In deze weken hebben we Venus en Mars in "conferentie". Kan het een kosmische dialoog zijn over hoe we als mensen vooruit beginnen te gaan in de nieuwe Christus-Venus toekomst terwijl we de gaven van Mars aan onze wording erkennen? Kan het een polariteit zijn in plaats van een dualiteit? Door het juiste begrip van de Christus in ons mens-zijn en onze eigen weg van zelf-transformatie, kunnen we in staat zijn de weg van Venus op de nieuwe manier in te slaan, niet in afwijzing van het element Mars, maar in de beheersing en transformatie van het element Mars door onze liefde voor het waarlijk menselijke in elk individu, voorbij natie, ras, geslacht, enz. Deze nieuwe manier vindt het middelpunt van de lemniscaat die de dynamische spanning vasthoudt tussen Lucifer en Ahriman, dat wil zeggen tussen het op Mars gerichte zelf, dat externe macht en kracht in de materiële wereld doet gelden en het wordende Venus-zelf dat zich verenigt met de macht en liefde van Christus als een transformerende kracht in de wereld door toewijding aan de Goddelijke Wil van het Vaderplan voor de mensheid.

Vandaag ontmoeten deze planeten Pluto. Als men hier alleen al over nadenkt, kan dit, kijkend naar hoe we tot nu toe met de wereldsituatie omgaan, tot grote bezorgdheid leiden. Zoals aangegeven in mijn videocursus over de Buitenplaneten, is Pluto verbonden met de hoogste en laagste potentialiteiten in de mensheid, verbonden met de wil, en in onze tijd meestal met de destructieve, revolutionaire kracht van de wil. Het is verbonden met wat Rudolf Steiner voorspelde als "de 3e Kracht", sterker dan de "grootst denkbare elektrische lading". Het is verbonden met de anti-Vader krachten, met de vernietiging zelfs van het menselijke "ik", met de Asurische krachten en het werk van Sorath tegen de Zon-Christus. Dit zijn krachtige en verontrustende beelden, pijnlijk om zelfs maar hier te presenteren. Toch draagt Pluto ook het potentieel in zich voor grote transformatie door de wil, als we ons bewustzijn kunnen verhogen om eraan tegemoet te komen, vanuit de Christuswil die in de mensheid werkt.

Er is geen voorspellende kracht in de sterren. Zij, als kosmische wezens, wachten op onze antwoorden. Helaas hebben wij de gestelde vragen niet gehoord zoals het hoort, omdat wij niet luisteren. De tegengestelde wezens wachten niet af, zij grijpen in. De grote vraag in deze weken en van deze bijeenkomst vandaag en de komende dagen is dus wat wij zullen moeten leren om onze wegen te veranderen. Het is in deze context dat wij ons bewust moeten zijn van en vertrouwen moeten hebben in de goede geestelijke krachten die buiten ons menselijk vermogen en buiten ons bewustzijn aan het werk zijn, als wij de hulp maar zoeken.

Ik lees van veel nieuwe denkers die in onze tijd opkomen, buiten de heersende stroming, en zie veel hoop dat er een nieuw bewustzijn van onze mensheid aan het ontstaan is. Misschien is meer vernietiging en meer lijden de enige manier waarop dit tot stand kan komen. Iemand met een opkomende visie is Charles Eisenstein, die in een artikel op 28 februari, getiteld *The Field of Peace*, woorden schreef die heel goed verwoorden wat het nieuwe moet worden in onze tijd.

Zal het oude patroon eeuwig voortduren? Is er iets in de menselijke natuur veranderd dat ons zal bevrijden uit de cyclus van oorlog die oorlog voortbrengt en haat die haat voortbrengt? Eigenlijk is er wel iets veranderd. Wij bevinden ons in een nieuw tijdperk van menselijkheid - noem het een tijdperk van mededogen, van hereniging, van samenleven - dat paradoxaal genoeg is ingeluid door de meest moorddadige menselijke uitvinding ooit: kernwapens..... Een gevolg hiervan is dat zaken van goed en kwaad niet langer met geweld moeten worden opgelost. Paradoxaal genoeg, heeft de machtigste kracht ooit bedacht... geweld overbodig gemaakt als een definitieve oplossing. We staan voor de noodzaak van een ander soort oplossing, een nieuwe en onbekende verhaallijn... Mogen we eerst zoeken naar de menselijkheid en goddelijkheid van allen die we ontmoeten. Mogen we vrij zijn van alle overblijfselen van de gewoonte om de wereld te ordenen in goede en slechteriken. Mogen wij onze eigen rol in de schepping van vijanden zien en ophouden. Mogen wij zo sterk geloven in de mogelijkheid van mededogen van anderen dat wij een wandelende uitnodiging worden die dit mededogen tot werkelijkheid oproept.

Misschien is de zekerste weg naar de verwezenlijking van deze nieuwe "verhaallijn" voor de mensheid eenvoudig gesteld door Rudolf Steiner:

Om het Ik zo te ervaren dat het tot mij spreekt als een jij, dat is Christus. We zouden ook kunnen zeggen dat dat liefde is, wanneer de jij voor mij een ik wordt.

Jonathan Hilton
astrosophy.com
3 maart, 2022